

(speech PACE-directeur Nancy Jouwe, Den Haag, 15 augustus 2009)

Excellentie, dames en heren,

Allereerst een woord van dank aan het projectteam van de portal voor de gelegenheid die mij gegeven wordt hier iets te vertellen over mijn organisatie, Stichting Papua Cultureel Erfgoed.

Het is ook slim dat zij dat hebben gedaan, want als een van de deelnemers aan de portal zijn wij natuurlijk vooral blij met het initiatief en kennen wij vooral de lusten en minder de lasten van zo'n ingewikkeld proces als het opzetten van een portal met diverse stakeholders.

Een portal werkt als een digitale internet gids, en in deze portal komen 21^e eeuwse techniek en sterk inhoudelijke kennis bij elkaar in een overzichtelijk en aantrekkelijk geheel.

Stichting Papua Cultureel Erfgoed (PACE) bestaat inmiddels 7 jaar en ontsluit en digitaliseert Papua erfgoed: artefacten, documenten, boeken, films, foto's, kaarten en verhalen. Wij doen dit in samenwerking met musea, kerkelijke instellingen en vooral particulieren.

Het erfgoed wordt via de website toegankelijk gemaakt voor gebruikers in Nederland, Papua en internationaal en waar mogelijk gerepatrieerd naar Papua.

Dit doen we voor verschillende doelgroepen, ten eerste Papua's in Papua zelf (het voormalige Nederlands Nieuw-Guinea) en in de diaspora (bijvoorbeeld in Nederland), en daarnaast ook voor geïnteresseerden in Papua erfgoed, zoals antropologen, veteranen, nazaten van Nieuw-Guinea gangers, historici, liefhebbers van Papua kunst, van alle leeftijden.

Op de portal zullen we bijvoorbeeld themapagina's, foto's, filmmateriaal, verhalen rondom de oorlog kunnen tonen.

Als een van de deelnemers aan de portal zijn wij in organisatie grootte denk ik met afstand de kleinste organisatie en alleen al daarom is deelname aan deze portal zo belangrijk, het betekent een danige vergroting van onze bereikbaarheid.

Maar een tweede, misschien veel belangrijkere reden is dat Stichting Papua Cultureel erfgoed met haar collectie de multiperspectiviteit van de portal zeker vergroot.

Weinigen denken bij Indisch erfgoed direct aan het verhaal van de Papua's terwijl er natuurlijk historisch veel voor te zeggen is om die link wel te maken.

De militaire geschiedenis laat overduidelijk het belang van het eiland Nieuw-Guinea zien, zo begonnen generaal MacArthur en de geallieerden hun bevrijding van Azië en de Pacific via Nieuw-Guinea, en veel overblijfselen op NG zelf doen daaraan nog denken.

En tijdens de Tweede Wereldoorlog was de plaats Merauke op het eiland NG de enige plek in de Indische archipel die niet bezet werd door de Japanners.

Ook de politieke geschiedenis toont dit belang, in de periode tussen '45-M9 ging Nieuw Guinea een steeds belangrijkere rol spelen, als mogelijke bestemming voor diegenen die niet welkom waren in de nieuwe Republiek Indonesia, maar ook als een strijdpunt tussen NL en RI

Ten derde vind ik de portal een belangrijk middel om niet alleen de geïnstitutionaliseerde geschiedschrijving te laten zien en horen maar vooral ook de persoonlijke verhalen via mondelinge geschiedenis.

Op deze manier kan de portal ook laten zien en horen hoe WO-II in onze eigen levens kan ingrijpen.

Een aantal deelnemers ad portal, waaronder Stichting Papua Cultureel Erfgoed, zal via de eigen site, en daardoor ook de portal deze verhalen een plek geven.

Zo heeft de oorlog zowel daar en hier impact gehad op mijn eigen familie. Mijn Indische opa Nappie, kwam na trouwe dienst als assistent resident in Indië in Den Haag wonen in 1930 met zijn gezin, waardoor mijn moeder de oorlogswinter hier heeft meegemaakt en mijn oma Wiesje, inmiddels weduwe, joodse onderduikers in haar Haagse huis hield.

En intussen was mijn vader ad andere kant van de wereld tonijnvisser voor de Japanners en werd hij opgepikt in de Hollandiabaai door een Nederlands Amerikaanse onderzeeër en vervolgens gemobiliseerd.

Het zijn dit soort verhalen die de portal heel levend zullen maken.

Wat mij betreft zullen er ook recepten terug te vinden zijn op de portal, bijvoorbeeld uit het prachtige boek *De smaak van verlangen*. En graag ook liefdesverhalen.

Zoals die van mijn vader en moeder die elkaar ontmoetten tijdens de Ronde Tafel Conferentie in Den Haag in 1949.

Tot slot zou ik willen benadrukken hoe belangrijk het is de informatie en kennis in het nu te plaatsen, zodat we niet alleen zien hoe snel we onze fouten kunnen herhalen, maar ook de complexiteit van deze geschiedenis tonen en weten: deze oorlog was van ons allemaal.